

Bloody Mondays & Strawberry Pies

Ravage Digitaal, artikel door Ulrik van Tongeren

Een documentaire

Een documentaire over nietsdoen en verveling hoeft niet noodzakelijkerwijs een saaie film op te leveren. Bloody Mondays & Strawberry Pies is een intrigerende en cryptische verkenning van het begrip verveling.

In haar nieuwe documentaire geeft Schrijber de kijker weinig houvast. Haar bedoeling was om iets duidelijk te maken over de noodzaak van vervelen, hoe belangrijk dat is voor de hedendaagse mens die altijd maar druk bezig is. Verveling als middel om jezelf te ontdekken. Dit centrale thema komt er niet helemaal uit, maar dat geeft niet. De film geeft de kijker genoeg informatie om tot een soort van zelfreflectie te komen.

Bloody Mondays & Strawberry Pies begint met het toen 16-jarige meisje Brenda Ann Spencer die op 29 januari 1979 haar geweer leeg schoot op acht kinderen, een politieagent, en twee volwassenen. De volwassenen stierven, ze waren leraren op het schooltje gelegen tegenover het ouderlijk huis van Brenda Ann. Toen haar gevraagd werd waarom ze dat deed, antwoordde ze: 'I don't like monday's. This livens up the day'. Dat is dan de ultieme bestrijding van verveling, het doden van de medemens.

De andere personen in de documentaire van Schrijber geven daar een iets andere invulling aan. Zoals de woestijnnomade die zich met grote passie overgeeft aan de onmetelijke leegheid en schoonheid van de woestijn. Of dat nou verveling is, is de grote vraag. De beurshandelaar die dag en nacht werkt om zijn miljoenen binnen te halen, krijgt niet de kans om zich te vervelen. Zelfreflectie en nadenken over de zin van het bestaan, daar heeft de man simpelweg geen tijd voor.

Ook de schilder met zijn schilderijen over het verstrijken van de tijd raakt aan het thema van verveling, zonder dat duidelijk wordt wat de man bedoelt met zijn kunst. Het meisje in de taartenfabriek, met haar dagelijkse ritueel van slagroom spuiten, heeft haar zinnen gezet op een muzikale loopbaan, haar manier om aan de verveling te ontsnappen.

Dit zijn niet bepaald voorbeelden van omgang met verveling. Het centrale thema van de film wordt zodoende cryptisch, elke menselijke activiteit kan dan gezien worden als ontsnappen aan de verveling.

Voor de vertelstem van John Malkovich die citaten voorleest uit American Psycho van Bret Easton Ellis en Dostojewski's Aantekeningen uit het ondergrondse, zet de verveling in de verf. De documentaire zit verder vol fascinerende beeldrijmen en abrupte overgangen. Het is een obsederende kijkervaring met schitterende beelden van de woestijn, de skyline van New York en andere plekken waar de documentaire zich ophoudt.

Schrijber houdt ervan om de kijker aan het werk te zetten. Haar filosofische en abstracte benadering van haar onderwerpen zet je wel degelijk aan tot nadenken. Dat maakt haar tot een bijzondere documentairemaakster ...

(overgenomen van Ravage Digitaal, artikel door Ulrik van Tongeren)